

14.12.2006

Valonpilkahduksia ja Mordorin yötä

Vaikka monikulttuurisuus ja islamilainen maahanmuutto ovat valtava rikkaus ja voimavara, yksikään eurooppalainen valtio - tai kunta näiden valtioiden sisällä - ei tunnu erityisesti taistelevan saadakseen niitä. Pikemminkin kaikki ovat huolissaan siitä, saavatko muutkin tätä rikkautta riittävästi.

Tanska, jonka väestöstä 8 prosenttia on maahanmuuttajia tai näiden jälkeläisiä, tiukensi tuntuvasti maahanmuuttopolitiikkaansa toukokuussa 2002.¹ Muutosten takana oli tuore oikeistohallitus ja varsinkin **Pia Kjaersgaardin** johtama Kansanpuolue, jonka parlamentaarisen tuen varassa hallitus istui. Vuoden 2005 vaaleissa äänestäjät kiittivät ja lahjoittivat Kansanpuolueelle kaksi lisäpaikkaa. (Vuoden 2006 pilapiirrosjupakan myötä puolueen suosio on noussut entisestään.)

Lakimuutosten asiiasisältö, joka aihetta koskevassa keskustelussa on yleensä ignoroitu, oli se, että Tanska siirtyi noudattamaan Geneven pakolaissopimusta. Toisin sanoen, Tanska luopui pakolaispolitiikassaan bonuksista ja tyytyi tekemään sitä, mihin se kansainvälisillä sopimuksilla oli sitoutunut. Oleskelulupa ”humanitaarisista syistä” katosi valikoimasta kokonaan, minkä seurauksena vastaanotettujen määrä väheni 60 prosentilla. (Vastaavaa suomalaista käytäntöä on käsitelty kirjoituksessa ”Numerologiaa yksinkertaisille”.) Turvapaikanhakijoiden sosiaaliturvaa leikattiin 30-40 prosentilla ensimmäisten seitsemän maassaolovuoden osalta. Tanskan kansalainen ei enää saa tuoda puolisoa ulkomailta, ellei kumpikin osapuoli ole täyttänyt 24 vuotta; lisäksi kutsujan on osoitettava, ettei hän ole nauttinut toimeentulotukea edellisten 12 kuukauden aikana, sekä suoritettava 54 000 kruunun takausmaksu.

Ääri vasemmisto, varsinkin Radikaaliliberaalit, vastusti tiukennuksia. Voidaan kylläkin kysyä, miksi. Aivan kuin vasemmisto olisi itse uskonut, että merkittävä osa maahanmuuttajista on sosiaaliturvan suurkuluttajia.

Vaikutukset olivat joka tapauksessa välittömät. Turvapaikanhakijoille myönnettiin oleskelulupia 60% aiempaa vähemmän, ja perheen yhdistämiset vähenivät 13 000:sta (vuonna 2001) alle 5000:een (vuonna 2003). Tanskan osuus kolmen pohjoismaan (Ruotsi, Norja, Tanska) yhteenlasketuista

¹ <http://news.bbc.co.uk/1/hi/world/europe/4276963.stm>.

turvapaikkahakemuksista putosi 31:stä prosentista (vuonna 2000) yhdeksään prosenttiin (vuonna 2003). Vastaavasti Ruotsissa osuus nousi 41:stä prosentista 60:een ja Norjassa 28:sta 31:een.

Ruotsin sosiaalidemokraatit hermostuivat ja syyttivät Tanskaa ”skandinaavisen solidaarisuuden” murtamisesta. Koska maahanmuutto on valtava rikkaus, ruotsalaiset olivat kaiketi pahoillaan siitä, etteivät tanskalaiset olleet solidaarisia itseään kohtaan vaan antoivat koko rikkauden valua pohjoiseen naapuriin.

Sitä valuukin nykyään huomattavassa määrin. Noin 60 monikulttuurista pariskuntaa kuukaudessa muuttaa Öresundin sillan yli Köpiksestä Malmöön. Tänä vuonna Ruotsiin on kaikkiaan saapunut vähintään 75 000 maahanmuuttajaa, eikä vuosi ole edes lopussa. Tahti on vain vähän kiihkeämpi kuin se, jota yhteiskuntamme nuoret toivot muutama vuosi sitten esittivät Suomellekin.² Suomalaisten tiedostajien laskutavan mukaan Ruotsista on aivan kohta tulossa ”yhteisöllinen ja vastuuta kantava maa, jonka brändinä ovat ihmisoikeudet”. Esimakua auvoisasta huomispäivästä on jo saatu, kuten olen kirjoituksissani ”Keskustelua meillä ja naapurissa, osa 1”, ”osa 2”, ”osa 3” ja ”osa 4” selostanut.

Kjaersgaard vastasi ruotsalaiseen kritiikkiin näin:

”Jos he haluavat muuttaa Tukholman, Göteborgin tai Malmön Skandinavian Beirutiksi klaanisotineen, kunniamurhineen ja jengiraiskauksineen, tehköt niin. Me voimme aina aidata Öresundin sillan.”

Maahanmuutto itsessään ei ole ongelma. Ongelma on monikulttuuristinen maahanmuuttoajattelu. Yhtäältä monikultturismi estää jo saapuneiden tulijoiden assimilaation ja integroitumisen; toisaalta se mahdollistaa maahanmuuttopolitiikan, jossa vastaanottavalle yhteiskunnalle koituvia hyötyjä ja haittoja ei ole edes sopivaa pitää kriteereinä; kolmanneksi se houkuttelee ihmisiä, joilla ei valmiiksikaan ole sopeutumishaluja.

Tästä minun maahanmuuttokriittisyydessäni on kyse eikä mistään ihonväristä. Hyvää maahanmuuttopolitiikkaa on sellainen, jolla on paras saavutettavissa oleva hyöty-haitta-suhde. Maahanmuuttopolitiikka on hyvää, jos yhdeksää työtätekevää ja sopeutuvaa kohti saadaan yksi elätettävä ja asenneongelmainen. Tällöin kyseessä on hyväksyttävä collateral damage. Tämä ei kuitenkaan ole nykyisenkaltaisen, monikulttuuristisen maahanmuuttopolitiikan todellisuutta. Me

² Kts. ”Sitran raportista”.

saamme yhdeksää elätettävää ja asenneongelmaista kohti yhden, josta on jotakin hyötyä. Syy tähän on se, että ne, jotka syyttävät minua ihonväriin ja uskontoon tuijottamisesta, eivät itse näe tulijoissa mitään muuta. Heille tulijan tumma iho ja Allahin palvonta ovat riittävä kriteeri päästää tämä maahan. Koska toiseus on heille fetissi.

Monikulttuuristisen maahanmuuttopolitiikan haaksirikko on nykyään empiirinen selviö. Tosiuskovaisten päätä ei käännä edes maailmanloppu, mutta yhdessä jos toisessakin eurooppalaisessa yhteiskunnassa on viime aikoina näkynyt merkkejä halusta jättää uppoava laiva. Tanskan ohella suunnannäyttäjänä on ollut Sveitsi, missä syyskuussa tänä vuonna vahvistettiin kansanäänestyksellä hallituksen esitys uudeksi turvapaikka- ja maahanmuuttolainsäädännöksi.³ Muutokset mahdollistavat laittomasti maassa oleskelevien ripeämmän karkotuksen ja epäävät sosiaaliturvan niiltä, jotka kielteisestä turvapaikkapäätöksestä huolimatta eivät poistu maasta. Turvapaikanhakijan on myös kyettävä todistamaan henkilöllisyytensä maahan saapuessaan.

Normaalissa maailmassa kenelläkään ei pitäisi olla huomautettavaa Sveitsin reformiin. Onhan selvää, ettei turvapaikkakäytännössä ole mitään mieltä, jos maahan saa päätöksen sisällöstä riippumatta jäädä oleilemaan täysillä eduilla. Lisäksi, kuten Sveitsin hallitus muistutti, järjestelmän hyväksikäytön vaikeuttaminen vapauttaa resursseja oikeiden pakolaisten asioiden käsittelyyn. Tiedostajat ovat kuitenkin odotuksenmukaisesti suuttuneet. YK:n pakolaisjärjestön puhemies **William Spindlerin** mukaan on mm. epärealistista odottaa, että raiskausten ja kidutusten uhreilla olisi henkilöpapereita mukanaan heidän paetessaan kotoa. Tämä on kamalan naiivi käsitys tämän päivän pakolaisuudesta. Turvapaikanhausta on tullut siirtolaisuuden kanava. Turvapaikanhakijat vartavasten hävittävät henkilöllisyysdokumenttinsa pimittääkseen lähtömaansa ja estääkseen karkotuksen.

Mikä antaakin taas kerran aiheen muistuttaa siitä, että kun turvapaikkajärjestelmän hyväksikäyttö ”suvaitsevaisuuden” ja inhimillisyyden nimissä sallitaan, se johtaa ennemmin tai myöhemmin vastareaktioon - kuten Sveitsin tämänkertaiseen lakimuutokseen -, jonka suurimpia kärsijöitä ovat ne harvat turvaa etsivät, jotka oikeasti pakenevat raiskauksia tai kidutusta.

Sveitsi on ilmeisesti Euroopan vanhin yhtäjaksoisesti olemassa ollut valtio. Yksi menestyksen salaisuuksista on epäilemättä ollut suora demokratia. Vaikka se on jarruttanut sellaisiakin muutoksia

³ <http://www.foxnews.com/story/0,2933,215418,00.html>.

kuin äänioikeuden myöntäminen naisille, se on toiminut erittäin tehokkaana suodattimena kaikenlaisille hulluille kokeiluille, joihin poliittisessa kentässä olisi varmasti tahtoa ollutkin. Käyntiin päässeetkin kokeilut on yleensä saatu katkaistua ennen kuin ne ovat edenneet liian pitkälle. Sveitsissä ei yksinkertaisesti onnistuisi meiltä tuttu käytäntö, jossa koko valtiokoneisto on valmistelemassa ennennäkemätöntä siirtolaisvyöryä, vaikka yli 70 prosenttia kansalaisista on sitä mieltä, että niitä ulkomaalaisia on jo nyt vähintään tarpeeksi.

Ei ole kovin suuri mysteeri, miksi edustuksellisen demokratian ylistäjät kavahtavat kansanäänestyksiä. Nyt sitä kansaa saa sentään pitää rauhassa pilkkanaan aina kolme vuotta kerrallaan, jos neljäntenä muistaa puhua mukavia ja yleistajuisia.

Monikulttuurismin ja poliittisen korrektiuden irvokkaimmat ilmentymät löytyvät yleensä Britanniasta, ehkä siksi, että britit jo ennen multikultia olivat hysterisen tarkkoja kaikenlaisesta hienotunteisuudesta kommunikaatiossa. Olen maininnut erilaisista insidenteistä eri kirjoituksissani, mutta viimeaikaisista voidaan nostaa esiin esimerkiksi seuraavat:

Codie Stott on 14-vuotias koulutyttö.⁴ Opettaja istutti hänet samaan pöytään neljän pakistanilaisen pojan ja yhden tytön kanssa. Heidän oli määrä ”keskustella” jostakin aiheesta. Viidestä pakistanilaisesta vain yksi puhui englantia, muut ainoastaan urdua. Codie pyysi saada vaihtaa ryhmää, koska hän ei ymmärtänyt niitä, joiden kanssa hänen oli tarkoitus keskustella. Opettaja alkoi karjua: ”Tuo on rasismia, poliisi hoitelee sinut!”. Viikkoa myöhemmin poliisi kävi hakemassa Codien laitokselle, missä hänet valokuvattiin ja kuulusteltiin epäiltynä rasisisesta häirinnästä. Hän vietti kolme ja puoli tuntia putkassa, minkä jälkeen hänet vapautettiin. Saman koulun 10-vuotias oppilas oli aiemmin tänä vuonna saanut syytteen ”rasisisesta nimittelystä”.

Aishah Azmi on 23-vuotias burkhaan pukeutuva opettaja.⁵ Oppilaat valittivat, ettei Azmin säkitetystä puheesta saanut selvää. Koska lapsilla on oikeus kunnolliseen opetukseen, Azmi hyllytettiin tehtävistään. Minkä jälkeen hän syytti koulua uskonnollisesta syrjinnästä. Syyte hylättiin, mutta tästä huolimatta koulu määrättiin maksamaan Azmille 1100 puntaa ”for victimising her”. Mitäköhän tuo tarkoittaa? Azmia ei syrjitty, mutta koska hänet on uhriutettu, hän on oikeutettu korvauksiin? BBC News osoitti tällä kertaa hyvää huumorintajua siteeratessaan rotuministeri (hmm... rotujahan ei ole...) **Phil Woolasin** kannanottoa:

⁴ http://www.dailymail.co.uk/pages/live/articles/news/news.html?in_article_id=410150&in_page_id=1770.

⁵ http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/england/bradford/6066726.stm.

”The government's race minister, Phil Woolas, demanded Mrs Azmi **to be sacked**, accusing her of 'denying the right of children to a full education'.”

Vaikka brittiläinen yhteiskunta läkähtyy korrektiuteensa ja ”tasa-arvoa edistäviin” hallinnollisiin toimenpiteisiin, hallinto ja tiedotusvälineet eivät muodosta samanlaista symbioottista ykseyttä kuin meillä tai varsinkin Ruotsissa. Itsesensuuria on, mutta se ei kata koko mediakenttää. Kritiikki monikultturismia kohtaan on välillä suorastaan räväkkää. Esimerkiksi The Observer arvosteli lokakuussa viranomaisten ja tiedotusvälineiden tapaa lietsoa stereotypiaa vähemmistöistä viharikosten yksinomaisina uhreina, vaikka lähes puolessa rasistisesti motivoituista murhista uhri on valkoinen.⁶ (Lopuistakin tapauksista lähes puolessa sekä tekijä että uhri ovat kuuluneet vähemmistöihin.) Olisi hyvin vaikea kuvitella tällaista analyysiä meikäläisissä valtalehdeissä, vaikka itse tilanne on aivan samankaltainen.

The Times julkaisi, niinikään lokakuussa, hyvin mielenkiintoisen artikkelin Britanniassa vallitsevasta ”uhrikulttuurista”.⁷ 73% brittiyhteiskunnan kansalaisista kuuluu yhteen tai useampaan virallisesti tunnustettuun uhrikategoriaan, joka nauttii erityistoimista ja/tai erityissuojelusta. Näitä ovat esim. naiset, homot, vammaiset ja etniset vähemmistöt. Koska poliisilla on ohjeet priorisoida niiden rikosten tutkintaa, joissa uhri edustaa jotakin näistä ryhmistä, ja koska tuomioistuimilla on taipumus ottaa uhrin lähtökohtainen uhrius huomioon raskauttavana asianhaarana, ”viktimokratia” on tosiasiallisesti johtanut ihmisten eriarvoisuuteen lain edessä. Uhristatuksesta on tullut tavoiteltu, koska se tuo konkreettisia etuja ja antaa mahdollisuuden vaientaa poikkipuoliset äänet, mutta samalla vallitseva käytäntö toimii vähemmistöjä vastaan, koska se riistää niiltä vastuunkantokyvyn ja itsekunnioituksen.

Todellinen paukku, urheilukieltä käyttäkseni, tuli joulukuun alussa. Britannian monikultturismiin sitoutunut työväenpuolue, monikultturistina kahdeksan vuotta sitten profiloituneen puheenjohtajansa **Tony Blairin** suulla, irtisanoutui utopiastaan.⁸ Blairin puhdistautumispuhe (joka löytyy kokonaisuudessaan osoitteesta <http://www.telegraph.co.uk/news/main.jhtml;jsessionid=PA03RDO1FQEZPQFIQMGCFFWAVCBQUIV0?xml=/news/2006/12/08/ublair208.xml>) ei ole täydellinen eikä aukottoman johdonmukainen, mutta se on siitä huolimatta vallankumouksellinen.

⁶ <http://observer.guardian.co.uk/politics/story/0,,1928600,00.html>.

⁷ <http://www.timesonline.co.uk/article/0,,2-2394841,00.html>.

⁸ <http://www.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2006/12/08/ublair108.xml>.

Blairin avautuminen ei tullut aivan tyhjästä. Elokuussa yhteisöministeri (Community Secretary) **Ruth Kelly** oli varoittanut ”uskonnollisen ja kulttuurillisen erilaisuuden edistämisestä kansallisen koheesion kustannuksella”. Hän antoi myös mullistavan lausunnon, jonka mukaan ”turvapaikka- ja maahanmuuttopolitiikasta keskusteleminen ei ole rasismia”. (Tämä oli reaktio sisäministeri **John Reidin** kuukautta aiemmin ilmaisemaan kantaan, että tällainen keskustelu on rasismia.) Lokakuussa Britannian juutalaisyhteisön johtohahmo, sir **Jonathan Sacks**, vaati, että ”monikulttuurismin ajatus on hylättävä”.

Lokakuussa alahuoneen puhemies **Jack Straw** kertoi julkisuudessa kehottavansa toimistoonsa tulevia puhuvia säkkeitä paljastamaan kasvonsa.⁹ Straw'n, kuten luultavasti monen muunkin, mielestä kasvojen peittäminen kommunikaatiotilanteessa on ”eristäytymisen ja erilaisuuden julistamista”. Kulttuurissa, jossa ei-verbaalinen viestintä (esim. ilmeet) on tärkeää, on vaikea suhtautua tasa-arvoisesti säkin sisällä olevaan keskustelukumppaniin.

Straw'n lausuntoa seurasivat ne tavalliset reaktiot. **Shaykh Ibrahim Mogra** Britannian Muslimineuvostosta loihe lausumaan:

”Tarkoittaako Mr Straw, että ihmisten pitäisi luopua tietyistä kulttuurillisista tai uskonnollisista tavoista vain siksi, että enemmistö yhteiskunnasta ei jaa niitä?”

No itse asiassa tämä on juuri se tapa, jolla yhteiskunta muodostetaan. Että ihmiset luopuvat tietyistä, omikseen kokemistaan tavoista, jotta kaikilla keskimäärin olisi kiva olla. Että kaikki joustavat jostakin. Koska muslimit eivät ole koskaan törmänneet tällaiseen vaatimukseen, heidän on luonnollisesti vaikea ymmärtää sitä. Että heidän, eikä niiden muiden, pitäisi joustaa. Tehdä kompromisseja.

Esimerkki siitä, miksi joidenkin on luovuttava kulttuurillisista tai uskonnollisista tavoistaan, saatiin juuri Straw'n kaapistatulon aikoihin. Lontoolainen taksikuski **Abdul Rashhed Majekodumni** tuomittiin 1400 punnan sakkoihin. Hän kieltäytyi, lakia uhmaten, palvelemasta sokeita asiakkaita, koska hänen uskonnollinen vakaumuksensa kielsi häntä ottamasta kyytiin opaskoiria. Majekodumni ei osoittanut katumusta, vaan ilmoitti jatkavansa samalla linjalla.

⁹ <http://www.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2006/10/06/nveils06.xml>.

Ehkäpä joku monikulttuurismin nimeen vannova voisi kertoa oman kantansa tällaisiin, Britanniassa arkipäiväisiin konflikteihin. Miten pitäisi toimia, kun yhden suojelua nauttivan ryhmän uskonnollinen vakaumus johtaa toisen suojellun ryhmän, tässä tapauksessa vammaisten, laillisten oikeuksien polkemiseen? Kenen pitäisi joustaa, ja millä perusteella?

Shaykh jatkaa:

”Sehän tarkoittaa assimilaatiota. Sehän tarkoittaa, että jotkut kulttuurit tai elämäntavat ovat parempia kuin jotkut muut.”

Niin. Juuri sitäkin se voi tarkoittaa. Toisaalta se voi tarkoittaa myös sitä, että jos joku ryhmä eristää itsensä moskeijaan, säkkiin tai muuhun umpioon, sitä ryhmää ei tulla kohtelemaan kuten muita. Sitä tullaan kohtelemaan erilaisena ja ulkopuolisena. Koska se julistaa olevansa erillinen ja ulkopuolinen.

Ja lopulta Shaykh, maailman kaikille imaameille ominaiseen tapaan, ilmaisee huolensa naisten valinnanvapaudesta:

”Jos olemme aidosti monikulttuurisia, meidän on hyväksyttävä, että on naisia, jotka haluavat pukeutua tällä tavoin.”

Marraskuussa useat muutkin Labour-vaikuttajat, mm. **Gordon Brown** ja **John Reid**, ovat purkaneet pitkään kasautunutta turhautumistaan. Reid kertoi olevansa ”kurkkuaan myöten täynnä käsistä riistäytynyttä poliittista korrektiutta”, joka on johtanut mm. joulun alasajoon Britanniassa.

Ja sitten kaikki kulminoitui Blairin puheeseen. Käänän muutaman pätkän alusta:

”Me pidämme diversiteetistämme. Mutta kuinka me reagoimme, kun tämä 'erilaisuus' johtaa eristäytymiseen niistä arvoista, jotka määrittelevät sitä, mitä me pidämme yhteisenä? Ensimmäistä kertaa sukupolveen meillä vallitsee epävarmuus, paikoitellen jopa tunne siitä, että avoimuuttamme, vieraanvaraisuuttamme ja ylpeyttämme siitä, että tämä on koti monelle kulttuurille, käytetään meitä vastaan; että jotkut käyttävät sitä hyväkseen vahingoittaakseen meitä.”

”Integraatiossa ei ole kyse kulttuurista tai elämäntavoista. Kyse on arvoista, jaetuista, yhteisistä ja yhdistävistä brittiläisistä arvoista. Kyse ei ole siitä, mikä määrittelee meitä ihmisinä, vaan siitä, mikä

määrittelee meitä kansalaisina. Oikeuksista ja velvollisuuksista, joita jäsenyys yhteiskunnassa tuo mukanaan.”

”Kristityillä, juutalaisilla, muslimeilla, hinduilla, sikheillä ja muilla uskontokunnilla on täysi oikeus omaan identiteettiinsä ja uskontoonsa, oikeus harjoittaa uskoaan ja mukautua kulttuuriinsa. Tästä on kyse monikulttuurisessa ja moniuskontoisessa Britanniassa. Tämä on legitiimiä erilaisuutta.”

”Mutta kun puhumme oleellisista arvoistamme - uskosta demokratiaan, laillisesta järjestyksestä, suvaitsevaisuudesta, kaikkien tasa-arvoisesta kohtelusta, kunnioituksesta tätä maata ja sen jaettua perintöä kohtaan -, tämä on se, missä me yhdistymme; se, mitä pidämme yhteisenä. Se, mikä antaa meille oikeuden kutsua itseämme briteiksi. Tämä on se, missä yksikään kulttuuri tai uskonto ei ohita velvollisuuttamme olla osa integroitunutta Isoa-Britanniaa.”

Kun otetaan huomioon lähtöasetukset, kuten se, että sosiaalidemokraatti ei voi koskaan suoraan myöntää erehtyneensä, sekä se, että näihin päiviin asti monikulttuurisuus on ollut kaikkien mielestä ainoa vaihtoehto polttouuneille ja kaasukammioille, Blair on rohkea. Hän ei voi vielä sanoa eksplisiittisesti sitä, minkä hän sanoo implisiittisesti. Siteerauksen kaksi viimeistä kappaletta ovat nimittäin tosiasiallisesti ristiriitaisia. Blair suo kaikille oikeuden omaan kulttuuriinsa ja oman uskonnon harjoittamiseen, mutta luettelee sitten joukon aksiomaattisia universaaleja, joista ei voida tinkiä. Ja nämä ”universaalit” eivät ole mitään muuta kuin länsimaisen sekulaarikristillisen kulttuurin ominaispiirteitä. Suvaitsevaisuus, tasa-arvo ja kunnioitus isäntämaata kohtaan ovat ristiriidassa esimerkiksi muslimikulttuurin ja islamin kanssa. Muslimikulttuuriin kuuluu ihmisten (esim. miesten ja naisten) epätasa-arvo, ja islam on inherentisti suvaitsematon. Islam määrää kannattajansa pyhään sotaan uskottomia vastaan. Se ei jätä sijaa uskottomien kunnioittamiselle. Blairin universaalit vievät faktisesti toiseksi viimeisessä kappaleessa luvatut ”täydet oikeudet” oman kulttuurin ja uskonnon harjoittamiseen. Blairin ohjelma tunnustaa legitiimiksi erilaisuudeksi vain pinnallisen rituaalin, vaatteet, taiteen ja keittiön, ts. ne kulttuurin reuna-alueet, jotka eivät ole konfliktissa länsimaisen kulttuurin arvojen kanssa.

Ja näin sen on oltavakin. Tämä on monikulttuurisuuden kuolemantuomio. Blair varmasti ymmärtää tämän, mutta sitä ei vielä voi sanoa aivan ääneen.

Puhe listaa suuren joukon käytännön muutoksia, joita brittiyhteiskunnassa tulee tapahtumaan. Edelleenkin ne eivät ole riittäviä, mutta ne ovat toteutuessaan erittäin hyödyllisiä. Me täällä Suomessa voimme toistaiseksi haaveilla moisesta, joskaan ongelmatkaan eivät vielä ole samalla

tasolla. (Murhemielin ajattelen taas Ruotsia, missä tilanne on paljon huonompi kuin Britanniassa, mutta missä primitiivisinkään keskustelu aiheesta ei ole mahdollista.) Esimerkiksi:

”Meidän on puhuttava ongelmasta avoimesti. Jo se, että ongelman luonnetta tutkitaan ja siitä keskustellaan, vähentää jännittyneisyyttä ja saa ihmiset ajattelemaan, millaisen Britannian me haluamme huomispäivän maailmassa. Aihe lakkaa olemasta kiellettyä aluetta. Se, että siitä vaietaan, ei ole poliittisesti korrektia; se on vain tyhmää.”

”On määriteltävä tarkasti yhteiset arvot ja tehtävä selväksi, että kaikkien kansalaisten edellytetään mukautuvan niihin. Lakien noudattaminen, sitoutuminen demokraattiseen päätöksentekoon, väkivallattomuuteen ja syrjimättömyyteen eivät ole optioita Britannian kansalaisille. Ne ovat sitä, mistä brittinä olemisessa on kyse. Brittiys tuo mukanaan oikeuksia. Se tuo myös velvollisuuksia. Ja nuo velvollisuudet ajavat kaikkien kulttuurillisten ja uskonnollisten käytäntöjen yli.”

”Avustuksia, joita jaetaan rotu- ja uskonnollisille ryhmille, tulee käyttää myös integraation edistämiseen, ei ainoastaan erillisen kulttuuri-identiteetin ylläpitoon. Hyvät aikomukset ovat tietystä mielessä tehneet meille tepposet. Halusimme olla vieraanvaraisia uusille ryhmille. Julkista rahaa tarjottiin usein vastikkeetta ryhmille, jotka olivat tiukasti sidoksissa uskonnollisiin, rodullisiin tai etnisiin identiteetteihin. Vastaisuudessa kaikkien etnisten tai uskonnollisten ryhmien avustushakemukset tullaan arvioimaan myös sitä taustaa vasten, edistävätkö ne yhteisön koheesiota ja integraatiota.”

”Pakkoavioliittoja ei voida puolustella kulttuurillisilla tai muilla syillä. Perustimme Pakkoavioliittoyksikön vuonna 2005, ja se käsittelee vuosittain 250-300 tapausta, jotka liittyvät pääasiassa eteläaasialaistaisiin henkilöihin. Olemme myös muuttaneet maahantulosääntöjä siten, että avioliiton perusteella maahantuloluvan voi saada vain 18 vuotta täyttänyt.”

Kappas vain. Britannia on siis näihin päiviin asti sallinut alaikäisten pakkoavioliitot omalla maaperällä.

”Muslimiyhteisöihin kuuluvat naiset ovat tapaamisissamme usein ilmaisseet turhautumisensa siitä, että heitä ei päästetä edes sisään useisiin moskeijoihin. Niiden, jotka haluavat pitää naisten äänen ulkopuolella, on tarkasteltava käytäntöjään uudelleen. En ehdota lakimuutosta. Mutta olemme pyytäneet Yhtäläisten Mahdollisuuksien Komissiota laatimaan ensi kevääseen mennessä raportin siitä, miten näihin pulmiin voitaisiin käytännöllisesti puuttua.”

”Meidän on vaadittava uskollisuutta laeille. Kenelläkään ei ole oikeutta olla kansallisten lakien ulkopuolella. Ei tule kyseeseenkään, että Britannia sallisi uskonnollisten lakien käyttöönoton maaperällä. Parlamentti säätää lait, ja tuomioistuimet tulkitsevat niitä.” [Blair viittaa muslimiyhteisöjen aiempiin vaatimuksiin sharian käyttöönotosta muslimienemmistöisillä alueilla.]

”Olisi toivottavaa, että brittiläiset saarnaajat tulisivat yhteisöjen sisältä eivätkä ulkomailta. Sikäli kuin heitä rekrytoidaan kansainvälisesti, kaikilta tulijoilta vaaditaan kunnollista englannin kielen hallintaa ja maahantulokriteereiden täyttämistä. Ulkomaisten kansalaiset voivat tulla Britanniaan pitämään julkisia puheita, mutta sisäministeri voi evätä maahantulon, jos hän epäilee, että tällaisen henkilön maassaolo toimisi yhteistä hyvää vastaan. Emme suvaitse niitä, jotka pyrkivät luomaan maaperää terrorismille ja radikalismille.”

”Meillä pitäisi olla yhteinen kieli. Jotta kaikilla ryhmillä olisi yhtäläiset mahdollisuudet, niiden tulee pystyä kommunikoimaan tällä yhteisellä kielellä. Englannintaidon pitää olla ehto kansalaisuuden saamiselle. Lisäksi niiden, jotka haluavat asua Britanniassa pysyvästi, tulee läpäistä englanninkoe ennen luvan saamista.”

Lopuksi Blair tietysti sanoo ne pakolliset:

”Tiedämme, että muuttoliike on ollut hyväksi Britannialle. Tunnustamme sen suurenmoisen kontribuution, jonka kaikkia uskontoja ja rotuja edustavat tulijat ovat tehneet.”

Olisi mukava tietää, mistä Blair tarkalleen ottaen puhuu. Siis mikä on se muslimien suurenmoinen kontribuutio, joka on ollut hyväksi Britannialle? Mutta ei olla ilkeitä. Kaikkea ei saa kerralla.

Eurooppalainen monikulttuuristinen utopia tuskin on ihan juuri romahtamassa, mutta se horjuu. Monikulttuuristien kannalta on keskeistä, ettei kukaan lipeä rintamasta. Koska sellainen synnyttää ketjureaktion vaaran. Koska omat kansalaiset alkavat kysellä, miksi juuri meidän on siedettävä, jos muutkin sanoutuvat irti. Koska jos Eurooppaan jää monikulttuurismista vapaita (tai vapautettuja) vyöhykkeitä, niiden ja ”rikastuneiden” yhteiskuntien välille syntyy kirkuva ja alati syvenevä kontrasti, joka muistuttaa ihmisiä siitä, että on muitakin vaihtoehtoja kuin etnohelvetti ja Pohjois-Korea.

Euroopassa on maita, joiden hallinto on hirttänyt itsensä monikulttuurismiin. En usko, että rauhanomainen pelastautuminen Tanskan ja Sveitsin, kenties myös Britannian, malliin on niille mahdollinen. Niihin kuuluvat ainakin Belgia ja Ruotsi.

Belgiassa hillitön siirtolaisuus kolmannesta maailmasta on paisuttanut ”muukalaisvihamielisen” Vlaams Belangin yhdeksi suurimmista puolueista. Antwerpenissä se nousi suurimmaksi vuoden 2000 kunnallisvaaleissa. Koska Belgian vasemmistolainen hallitus on sitoutunut monikulttuurisuuteen, ja varsinkin koska VB ajaa paitsi rajoituksia maahanmuuttoon myös Belgian

liittovaltion lakkauttamista, hallitus on valmis tekemään mitä hyvänsä estääkseen VB:n valtaannousun. Aivan mitä hyvänsä. VB:n edeltäjä, Vlaams Blok, saatiin perustuslakia rikkoen kiellettyä oikeuden päätöksellä, mutta vasemmistoeliitille on varmasti selvinnyt, että tällä konstilla ”äärioikeiston” menestystä ei voida loputtomiin padota. Niinpä se on joutunut keksimään muita tapoja pysyä vallassa. Vuoden 2000 vaalien jälkeen sosialistihallitus antoi maahanmuuttajille äänioikeuden kunnallisvaaleissa.¹⁰ Lisäksi kansalaisuuslakeja muutettiin niin, että kansalaisuuden sai käytännössä jokainen, joka oli asunut Belgiassa 2-3 vuotta. Simalabim, sosialistien paikkamäärä Antwerpenin valtuustossa nousi vuoden 2006 vaaleissa 12:sta 22:een, ja siitä tuli suurin puolue. Uusista valtuutetuista seitsemän on muslimimaahanmuuttajia, heidän joukossaan tunnettuja äärioikeistolaisia (sanan varsinaisessa merkityksessä).

Minun mielestäni tämä on sosialistien sodanjulistus omaa kansaansa vastaan. Mitä hurjemmaksi monikulttuurinen meno maassa yltyy, sitä suuremmaksi kasvaa Vlaams Belangin kannatus. Mitä suuremmaksi kasvaa VB:n kannatus, sitä enemmän hallitus joutuu tuomaan itselleen äänestäjiä kolmannesta maailmasta. Pysyäkseen vallassa sen on vaihdettava Belgian väestö. Kukaan älköön epäilkö, ettei se olisi valmis yrittämään juuri tätä.

Ruotsissa ongelma on pitkälti samankaltainen. Siellä monikulttuurismin kova ydin löytyy ruotsalaisten päähän nousseesta moraalisuudesta, eettisyydestä ja hyvydestä, mutta maahanmuuttajista on myös tullut tärkeä kannatuksen lähde vihervasemmistolle. Olen sivunnut tätä kysymystä kirjoituksessa ”Keskustelua meillä ja naapurissa, osa 2”.

Pointti on siis se, että eräissä maissa poliittinen vasemmisto on maahanmuuttopolitiikalla ajanut itsensä noidankehään, josta se ei pääse pois, vaikka halua olisikin. Sen harjoittama maahanmuuttopolitiikka lisää ”äärioikeiston” kannatusta, mitä kompensoidakseen vasemmiston on mielisteltävä entistä kiihkeämmin maahanmuuttajia ja tuotava heitä lisää. Suomessa tällaista ongelmaa ei vielä ole. Yksikään merkittävä poliittinen voima ei ole poliittisesti riippuvainen maahanmuutosta tai -muuttajista. Meillä vasemmiston (ja miksei oikeistonkin) takinkäntö on vielä mahdollisuus, kunhan ne kokisivat herätyksen.

Mieleen on tullut, että viime aikojen kiihtyneen kotimaisen monikulttuurisuuspommituksen takana saattaisi ainakin osittain olla paniikkireaktio Tanskassa, Sveitsissä, Saksassa ja Britanniassa

¹⁰ <http://www.brusselsjournal.com/node/1480>.

virinneeseen uudelleenarviointiin. Ehkä **Minna Sirnö**&co ovat huolissaan siitä perspektiivistä, että meitä kokeneemmat piirit laajasti toteaisivat monikulttuurisuuskokeilun epäonnistuneeksi. Utopiaa olisi sen jälkeen hyvin vaikea myydä kotimaisille äänestäjille. Ehkä heillä on siksi niin kova kiire saada tänne ei vain tuhansia tai kymmeniä tuhansia vaan suorastaan satoja tuhansia toiseusfetissejä. Jotta inha ja odiösi Suomi saataisiin raunioiksi ennen kuin on liian myöhäistä. Muistaako joku vielä KOP:n ”Kansallistalkoot” 90-luvun alusta? Tuote kannattaa myydä kiireesti silloin, kun sen arvo uhkaa romahtaa.

Eräs lukija lähetti minulle laskutoimituksia, joita kannattaa pysähtyä miettimään. Ruotsissa on 9,1 miljoonaa asukasta. Heistä 14 prosenttia on maahanmuuttajia ja 500 000, n. 5,5 prosenttia, muslimeja. Muut kuin muslimimaahanmuuttajat ovat suurelta osin suomalaisia, sotien jälkeen saapuneita baltteja sekä 70-luvulla tulleita chileläisiä ja jugoslaaveja, joten heidän määränsä ei juurikaan kasva. Varsinaisia ruotsalaisia on siis n. 7,8 miljoonaa. Jos ulkoinen muuttovirta säilyisi vähintään nykyisellä tasolla, hieman alle 100 000 vuodessa, ja jos ruotsalaisten määrä pysyisi vakiona, Ruotsi saisi pelkällä siirtolaisuudella maahanmuuttajaenemmistön sadassa vuodessa.

Tämä arvio on kuitenkin radikaalisti väärä. Ruotsalaisten määrä ei pysy vakiona, sillä ruotsalaisnainen synnyttää keskimäärin 1,8 lasta. Jokainen ruotsalaissukupolvi on edellistä pienempi. Minkä lisäksi maahanmuuttajien kasvava määrä, ja yhteiskunnan lisääntyvä väkivaltaisuus ja muu pahoinvointi, laukaisee jossakin vaiheessa koulutettujen valkoisten muuttoliikkeen kohti Kanadaa, Australiaa ja Uutta Seelantia, kenties tulevaisuudessa myös Baltiaa ja itäistä keski-Eurooppaa. Esimerkiksi Hollannista muuttaa enemmän ihmisiä pois kuin sinne saapuu.¹¹ Lähtijät ovat hollantilaisia. Tulijat ovat muslimeja.

Tämän lisäksi on huomioitava, että edes uusien tulokkaiden määrä ei todennäköisesti pysy vakiona vaan kasvaa. Koska yhä useampi Euroopan maa kiristää säädöksiään. Ja koska yhä useammalla kolmannen maailman asukkaalla on sukulaisia Ruotsissa. Ja koska vapaaehtoisesti palvelijoiksi ja orjiksi alistuneiden ruotsalaisten maa houkuttelee Lähi-Idän herrakansaa.

Valkoisen eksoduksen laajuutta ja ajankohtaa on mahdotonta arvioida, kuten on myös maahanmuuton kiihtymistä. Otetaan yhtälöön ruotsalaisten nykyinen syntyvyys (1,8 lasta), oletetaan, että länsimaistuminen laskee muslimien syntyvyyttä jonkin verran (3,5 lasta), ja uskotaan

¹¹ <http://www.telegraph.co.uk/news/main.jhtml?xml=/news/2004/12/11/wneth111.xml>.

optimistisesti, että maahanmuuttovauhti hidastuu nykyisestä lähes sadasta tuhannesta per vuosi n. 60 000:een/vuosi. Maahanmuuttajat saavuttavat 20 prosentin väestöosuuden vuonna 2036, 33% (kolmanneksen) vuonna 2055 ja 50% (puolet) vuonna 2078.

Kun otetaan huomioon ruotsalainen poliittinen ilmapiiri, yhteiskunnan henkinen puolustuskyvyttömyys ja kasvavasta tulijoiden määrästä seuraava siirtolaisyhteisöjen kasvava eristäytyminen ”länsimaisesta” yhteiskunnasta, voidaan esittää toisenkinlainen arvio: että syntyvyys ei laske näissä yhteisöissä, ja että siirtolaisten määrä pysyy ainakin 100 000:ssa vuosittain. Tällöin maahanmuuttajia on väestöstä viidennes vuonna 2020, kolmannes vuonna 2031 ja puolet vuonna 2044.

Arvioon voidaan haluttaessa lisätä se, että ruotsalaisten määrä tulee kiihtyvässä tahdissa vähenemään ylempänä mainitun poismuuton seurauksena.

Ennen kuin alat huutaa, että lietson paranoideja kauhukuvia, vastaa muutamaan kysymykseen: Mikä näissä laskuissa on väärin? Minkä numeron haluat muuttaa?

Huomionarvoista on myös, että radikaaleimmassa arviossa esitetty maahanmuuttajien määrä, 100 000/vuosi, on väkilukuun suhteutettuna vain vähän enemmän kuin se 50 000, jota Anna Kontula&co ehdottivat taannoin Suomelle.¹² Tietenkään he eivät tiukkaan ottaen puhuneet muslimimaahanmuutosta, mutta mistäpä lukija itse kuvittelee Suomen löytävän vuosittain tuollaisen määrän halukkaita tulijoita? Mistä lukija kuvittelee nykyisten muuttajien pääasiassa tulevan?

Joku saattaa myös kysyä, että mitä sitten. Ei kai sitten mitään. Jos uskot uuden enemmistön jakavan kanssasi suurin piirtein samanlaisen ajatus- ja arvomaailman.

Muistettakoot Algerian presidentin **Houari Boumédiennen** ennussanat YK:n yleiskokouksessa 1974:¹³

”Eräänä päivänä miljoonat ihmiset jättävät eteläisen pallonpuoliskon mennäkseen pohjoiselle pallonpuoliskolle. Eivätkä he mene sinne ystävinä. Sillä he menevät sinne valloittajina. He valloittavat sen pojillaan. Naistemme kohdut tuovat meille voiton.”

¹² Kts. ”Sitran raportista”.

¹³ http://en.wikipedia.org/wiki/Houari_Boum%C3%A9di%C3%A8ne.

Otettakoon myös huomioon se, että vaikka tässä esitetyt ennusteet implikoivat lineaarista kehitystä, kehitys ei todellisuudessa tule olemaan lineaarista. Muslimien ei tarvitse saavuttaa 50 prosenttia väkiluvusta ennen kuin asioita, suuria ja perustavaa laatua olevia asioita, alkaa tapahtua. He pystyvät jo nyt käymään menestyksestä ”matalan intensiteetin” sotaa koko ympäröivää yhteiskuntaa vastaan esimerkiksi Ranskassa tai etelä-Ruotsin kaupungeissa. Heidän voimansa on yhtenäisyydessä, yhteisön eksklusiivisuudessa ja valmiudessa väkivaltaan. Länsimaalaisten heikkous on näiden ominaisuuksien puuttumisessa. Ellei muslimiväestössä tapahdu jotain täysin odottamatonta ja totaalista kvalitatiivista muutosta, ruotsalaisen yhteiskunnan rakenteet luhistuvat kauan ennen vuotta 2044. Tällaista muutosta ei tapahdu, koska monikulttuurismin, suvaitsevaisuuden ja kulttuurirelativismin oloissa kukaan ei edellytä sitä.

Kuten olen ennenkin kirjoittanut, ne meistä, jotka eniten vihaavat länsimaalaisuutta, ovat myös ihmisiä, jotka kaikkein lujimmin uskovat länsimaisen yhteiskunnan kaikkivoipaisuuteen ja kuolemattomuuteen. Siihen, että oli väestökehitys millainen hyvänsä, länsimaisen yhteiskunnan perusrakenteet, -arvot ja -olemus selviytyvät siitä. Että kivat ja eksoottiset vähemmistöt tulevat aina pysymään kivoina ja eksoottisina vähemmistöinä, vaikka ne kasvaisivat millaista vauhtia. Tämä on illuusio. Länsimainen yhteiskunta on sopimusyhteiskunta, joka on olemassa vain niin kauan kuin merkittävä enemmistö sen jäsenistä allekirjoittaa sopimuksen ja noudattaa sitä. Tämä enemmistö hupenee huikaisevaa vauhtia.

Jussi Halla-aho
<http://www.halla-aho.com/scripta>